

Werdzlig oro,
förwänd uti
himmelsk
säkerhet, ...
höglärde Herren
mag. Jonas ...

Tigerstedt, Petrus Erici

1700-1829 81 Cbza Fo1. 1714
Branholm

National Library
of Sweden

Werdzig Dro /

Förwänd uti

Himmelft Säkerhet /

Då den

Wälåhrewyrdige och Höglärde

HERRN /

MAG. **JONAS**

BARNHÖJ /

Wälfortiänt och nitålfande Ryrkioherde

öfwer Tuna-~~Ättmar~~ och Stöde-

Församlingar /

Efter en Christelig och lofwärd Wandel / Sina Dagar i ~~Mer~~
ranom saligen slöt /

På Tuna Prästegård / den 14. MARTII Klockan 7. om Afton AN. 1714.

Och der uppå i bemålte Höchners Moderkyrkia med förnämt Volkz
lijf följe / Christhederligen samma Åhr den 27. APRIL

Jordsatt: s.

De Sorgbundne till wälment Gröft

Upsatt

2f

Pet. Er. Tigerstedt.

SEDERHÖJ /

Eryckt hos JULIUS GEORG MATTHIÆ, Kongl. Antiquit. Archiv.
Boktryckare.

Mr. And. Eggström

motgångz böljor här of Christi fold plå
folja /

De Sorge-moln / som städz wår glädie Sol
förhölja /

Ötwijsar denna tiid / med sina swåra slag /
Med slag / som hopetals wår siäl och kropp förkräcka /

De dag från dag en swår och blodig hand of råcka /

De all wår förra frögd förwåndt i suet och flag.

Då wij på werldzens haf / en liuslig medwind ståda /

Som med förnöjsamhet of lyctan synes båda;

Så wet man ord eij af / förn alt det hwålswoer kull /

Förn man det sig förser / så börjar skeppet luta /

Shuru wårt förstånd och macht det mot syns pruta /

Wår fågreing / lycka / macht / de läggias doct i mull.

Så har det gått alt sen som jorden början hade /

Alt sedan första Par den swåra skulden lade

På sig och alla of / af den wij halte ånn.

Alt har ofstadighet för Adams söner warit /

Ofch Evæ döttrar ha en bättre slut förfarit /

Of lyctan ingen hasst en rätt förtrogen wånn.

Budz egit stiepp / hans fold / som honom rätt lärdt dyrcka /

Der Siäle-herden sielf wid Rodret står / Hans kyrka /

Har mera surt än sött i all sin tiid förspört /

Mer malört än som wijn hon hasst mest utdricka;

Sielf den fördälde Gud har nådigt henne skida

Mer sorg än frögd / ofchwar hon warit på sint ort;

Wårt Swea-Land som står i sorg och mycken sakra?

Det Gud för Christi skull doch nådigt wille spara!

Will lyctans hwålswoand hiul är såkrast Predikant.

De mångas tårar / flyckt ofch armod kan nu witna

Om det / som rimas här : th hos den högt besitna /

Wij äro uti skuld. Ofch jämmer! det är sant.

Då så med mången går / som swård och spjut månd' föra /

Att lyctan wijker af / och man får daglig höra

Om mera blod än frid / at swårdet drages ut

Ofch icke will gå bårt at hwila i sin skida;

Der ofwoer mången man i swerje nu månd' qwida;

Så ser man huru wis man blir på lyctans slut.

Då fosterlandet måst de tapprea hielkar sakna /

Då mången redlig måst i suet ofch tårar wakna /

När olyckz böljän sig så stält / förmåten gör /
Da när det twissar sig hur? mången pålar slagit
Lyckans lösa sand / som honom nu bedragit;
Så blifwer detta slut / olycka lyckan för.
När så med alla går / och lyckan of så swiker;
Ar då en lycklig den / som ifrån werlden twiker
Will himmelsk säkerhet / der oro ute står?
Der intet swärd och skätt ens kroppar så förtära /
Der intet sorg och qwal ens siälur så beswära;
Men man i Gud alt gott hwad en behagar får.
Vår sälla döda har nu denna förmån wunnit /
Will Himmelsk Säkerhet från Werdzlig Oro humnit /
Man har intagit nu den säkra himbla bärg /
Der frid för ofrid år / för strid en seger krona /
Ett ewigt Jubel-år / med dem som uti trona /
Från werlden wandrat af och sluppit all sin sorg.
Man kan och för sin del i sanning det intyga /
At många målne daar ha honom warit dryga;
Ty i sin ungdoms wår han ey på rosor gick;
Man wiste hwad det galt sitt namn ur stoffet draga /
Man wiste huru swårt det war på hufwud laga
En dygd- och åhre-frank / den han med heder fick;
Med heder / så at han sig stadigt hafst at fågna /
Af deras gunst / som städz ha welat honom hågna /
Så i wårt norra land / som på en annor ort.
Man kunnat så sin tiid med åran gienom wandra /
At på des wackra namn ey någon hafst at klandra;
De honom älskat ha det wäl med hugnad sport.
Fast om nu dygden sielf har honom welat kröna /
War han dock offta måst Gudz Faders åga röna /
I det han siuklighett fast mången gång har tiänt;
Dock har han trogen wård om sina får så dragit /
Det han ey orsak gaf at ullfwen något slagit.
Så troligt har han här sin stora Herde tiänt.
Ty undre ingen på / om nu wår Salig döda /
Woos mången wäcker sorg / och gör at hiärtan blöda;
Ty han af ärbart sinn och redligt kynne war.
Wår förjer nu en Hiord sin Herde mycket sata /
En trogen Ruch nu måst här hafwa ögon wata /
Wår är en qwidand röst af dem som ey ha Far.
Men som den sälla man i all sin lefnad warit /
Med HErrans wilje nögd / den han och wäl försarit;

Så må och alla de / som sörja wid hans graf /
 Begwåma sig der till och kyssa på Gudz händer /
 Som af sit helga slut alt til det bästa wänder.
 Huj! detta blir för oss den bästa Wandringz = Staf.
 Och som man sörjand' hör en ensam ångsligt qwida /
 Som förr Naemi war / men måst det Mara lida /
 Som utaf HErrans Kald två swåra drycker fått /
 Som mist två HErrans männ på två så korta tider /
 Af hwilka nu så brått den andra hådan lider;
 Ty höfwes nu en tröst som kunde giöra godt.
 Ja det så mycket mer / som hon en sörjand' äncka /
 Från spåda lindan lärde hwad sorg och kors kan skändka /
 Som alltid warit wan at kiänna dödzens slag.
 Hur det mänd' kosta på / förålldrar / Männer mista /
 Och huru hiertat måst då jämwäl offta brista /
 Då man helt oförtänckt måst se en Sorge = Dag?
 Huj! dese äre wäl helt diupa sår at läkia;
 Doch om man täncker på det HErren wil oss spåkia
 Alt med det söta kors / så blifwer curen lätt.
 Det är det gamla wijs / som Gud med sina drifwer /
 Gaf han än agar oss / han dock en Fader blifwer.
 Det han wil krotot ha / hwem kan det giöra rätt?
 På detta werldzens tårg / der många wårdz = löst löpa /
 Och tänckia skadelöst de bästa waror kiöpa /
 Der hwarken dygd ell' lag kan på dem tygell få;
 Der deras saker städz till önskan blifwa bögde /
 Och de på lyckans flot så tråka wäl för nögde /
 Som mena sig om alt / ja och om lyckan rå:
 De hafwa intet kors / men äro dock de sämste
 Wti Gudz ögon; men en tålig siäl den främste /
 Som intet bryk af kors / som är med Gud förnögd /
 Hwars tår Gud sielfwer wil astorka af des öga /
 Och sidst med ymnig ro förnöja i det höga.
 Gud låte och Er Siäl af denna tröst så frögd!
 Men du O HErrans Präst / som sluppit all den fahra /
 I den wi daglig måst till siäl och kroppen wara /
 Far wäl och saligt nu med ångla tvingar opp:
 Bes med din Gud hel säll der intet ondt dig tvingar /
 Bes med Gudz tolt förnögd / der ångla säng nu klingar.
 Så har du fått den lön du wäntat på med hopp.

